

לוח עמוד הימני בוודה"ק למפרשות פסח		
תיקוני זהר חלך		
מתקן מדבר	וילנא	יום
תנמן	קלא ע"ב	ראשון
תננה	קלב ע"א	שני
תשכח	קלב ע"ב	שלישי
תעט	קלג ע"א	רביעי
תפה	קלג ע"ב	חמישי
תצע	קלד ע"א	שישי
תקט	קלד ע"ב	שב"ק

זוהר הקדוש עם פירוז'

מתוך מדבש על הפרשה

"לבעזה חי"ת ע"י מרכז מתוק מדבר"ת. 5135 ירושלים

עלון מס' 77 פרשת צו תש"פ

אין שום כה הדין יוצא מתווך החפה

רבי אחא פתח ואמר, והאש על המזבח תוקד בו, אמאי, ובער עליה הפהן עצים בפרק, אמאי, וכחנה אמאי, וזה תנין, אש בכל אחר דין הוא, וכחנה מסטרא דימנא קא אתי, ורוחיקא הוא מן דין, דהא פחנה לא אוזמן בדין לעלמין, והכא הוא בעי לאוקרא דין בעלמא, דכתיב ובער עליה הפהן.

אלא כי אוליפנא, בר נש דאתמי למחטי קמי מאיריה, הוא אוקיד גרמיה בשלהוביתא דיוצר הרע, וייצר הרע מסטרא דרום מסבא קא אתי, שרייא ביה רוח מסבא.

ולזמנין אשטמולדען קרבני דאתמי מהאי סטרא, ובעא לךרא על מדבחה פרדימי ליה, ולא אשתיyi ולא אתחטטל ההוא רוח מסבא, בין מבר נש יבין מההוא סטרא דאתמי

מתוק מדבר

ומתרץ אלא כי אוליפנא אלא כך למדנו, בר נש דאתמי למחטי קמי מאיריה אדם הבא לחטווא לפני קונו, הוא אוקיד גרמיה בשלהוביתא דיוצר הרע הוא שורף את עצמו בשלהבת האש של הציר הרע, וייצר הרע מסטרא דרום מסבא קא אתי והיצור הרע בא מזר רוח הטומאה, שרייא ביה רוח מסבא ועוד שורה באמון רוח הטומאה.

ולזמנין אשטמולדען קרבני דאתמי מהאי סטרא ולפעמים נודעים וניכרים הקרבנות הבאים מצד ההוא, כגון אם מקריבים קרבן חטא יחיד שעירטה עזים שרוח הטומאה שורה עליו, ובעא לךרא על מדבחה פרדימי ליה וצריך להקריב על המזבח דבר הדומה לחטאו, כי כמו שבחרטו הגביר עליו את הציר הרע והמשיך על עצמו רוח הטומאה, כך צריך להיות קרבנו שעירטה עזים שזורה עליו רוח הטומאה כדי להעבירה ולשרפה באש המזבח, ולא אשתיyi ולא אתחטטל ההוא רוח מסבא בין מבר נש יבין מההוא סטרא דאתמי מעיה אלא באש מדבחה ואינה כליה ואני מתבבלת רוח הטומאה

אין שום כה הדין יוצא מתווך החפה רבי אחא פתח ואמר לפרש מש"כ והאש על המזבח תוקד בו לא תכבה, ובער עליה הכהן עצים בפרק, ושאל מש"כ והאש על המזבח תוקד בו, אמאי מה הטעם שציריך להיות תמיד אש דולקת על המזבח, ועוד מש"כ ובער עליה הפהן עצים בפרק, אמאי למה מבערם את האש דוקא בפרק בעת התעוררות מדרת החסד, ועוד וכחנה אמאי ולמה דוקא כהן צריך להבעיר את אש המזבח, וזה תנין והרי למדנו, אש בכל אחר דין הוא אש בכל מקום, היא רומזת על הדין והגבורה, וכחנה מסטרא דימנא קא אתי והרי הכהן בא מצד החסד שבימיין, ורוחיקא הוא מן דין והוא רחוק מן הדין, כי אין שום כה דין יוצא מצד החסד, דהא פחנה לא אוזמן בדין לעלמין כי כהן אינו מודמן בדיין לעולם, אפילו במודרגה התחתונה, והכא היא בעי לאוקרא דין בעלמא וכן למה הוא צריך להבעיר את האש שהיא דין בעולם דכתיב ובער עליה הפהן הרי שכחן היה צריך להבעיר את האש על המזבח.

מניה, אלא באשא דמדבחא, דההיא אשא מבערא רוח מסאבא וזינין בישין מעלה מא, וכחנא
בדא אתפוזן לתקנא אשא, דיבער זינין בישין מעלה מא.

על דא בעי דלא ידעון ליה לעלמיין, ולא יתחלש חילא ותוקפא דיליה, לתרא חילא
תוקפא אחרא בישא מעלה מא, ועל דא לא תכבה.

וכחנא יסדר עליה אשא בפרק, בזמנא דשלטא סטרא דיליה ואתעדר בעלה מא, בגין
לבסמא עלה מא (ס"א ולבסמא דין), ואתפפיין דינין ולא מתחער בעלה מא.

על דא תניןן, אית אשא אכלא אשא אחרא, אשא דמדבחא
אכלא אשא אחרא, ועל דא אשא דא לא תכבה לעלמיין, וכחנא מסדר ליה בכל יומא.

בעת קיום המצוה מAIR על האדם אור גדור מלמעלה

אש תמיד תוקד על המזבח, דא אוריתא, דאטמר בה (ירמיה כט) הלא כה דברי כאש נאם
יהו"ה, לא תכבה, ודאי העבינה אינה מכבה מצוה, ומאן

מתוק מדבר

המזבח, ואתפפיין דינין ולא מתחער בעלה מא ועל ידי
זה נכוונים כל בעלי הדינים ואני מtauורדים בעולם.

על דא תנין על זה למדנו, כי אית אשא אכלא אשא
יש אש אוכלת ושורפת אש אחרת, ומפרש אשא
دلעילא אכלא אשא אחרא אש החסד אוכלת אש הגבורה
ומתיקה, וכן אשא דמדבחא אכלא אשא אחרא אש
המזבח שהוא נגד החסד שורפת את אש האחרת, ועל דא
ашא דא לא תכבה לעלמיין ועל כן אש המזבח שהוא
בחיה חסד לא תכבה לעולם, וכחנא מסדר ליה בכל יומא
והכהן שבא מן החסד צrisk לסדר את האש על המזבח בכל
יום. (דף כו ע"א-ע"ב, ובביאורינו ברוך י עט' שיח-שב)

בעת קיום המצוה מAIR על האדם אור גדור מלמעלה

אש תמיד תוקד על המזבח הנה היה קשה לו מלת תמיד
שaina במקומה, שהיה לו לומר אש תוקד על המזבח
תמיד, (ולכ"י פילט טם צל מים מוקד על המזבח), لكن מפרש דא
אוריתא אש תמיד היא התורה הנקרוא אש, והיא נצחית
דאטמר בה שנאמר בה הלא כה דברי כאש נאם יהו"ה
ונאמר בה והגית בו יומם ולילה. ומה"כ לא תכבה הינו
ודאי העבירה אינה מכבה תורה כי אש התורה לא תכבה
לעולם, אבל עבירה מכבה מצוה שעל ידי חטא נכבה
אור המזבח שהוא מAIR על האדם (כיניע צנעם קיוס ליו מזא
מליל על סולס הול גדור מלמעלה), ומאן דעביד עבירה דמכבה
מצואה קאיה גור ומישועשה עבירה כזו המכבה את המצוה

בין מן האדם החוטא, ובין מצד הטומאה שהחטא בא
מןו, אלא באש של המזבח, שנמשכת משא של מעלה
שהיא בחוי חסד כלפי אש של מטה, لكن יש בכחה לבטל
ולכלות את רוח הטומאה הבאה מצד הגבורה, דההוא
ашא מבערא רוח מסאבא וזינין בישין מעלה מא כי
asz היא מבורת רוח הטומאה ומני רוחות הרעות מן
העולם, כי היא אש אוכלת אש, וכחנא בדא אתפוזן
לתקנא אשא והכהן הבא מצד החסד נתכוון לזה לתקן
ולערוך את האש על המזבח, דיבער זינין בישין מעלה מא
כדי שתבעור ותשורף את מני רוחות הרעות מן העולם,
ור"ל לפי שהכהן הוא מצד החסד لكن הוא מסוגל לזה
לבטל את כחות הרעים הבאים מצד הגבורה.

על דא בעי דלא ידעון ליה לעלמיין ועל כן צרכים
להזהר שלא תכבה האש מן המזבח לעולם, אלא
תמיד תוקד האש על המזבח, כדי ולא יתחלש חילא
ו妥קפא דיליה שלא יתחלש הכח והתווך של אש המזבח
הרומו על אש השכינה, לתרא חילא דתוקפא אחרא
בישא מעלה מא כדי שתוכל לשבור את כח ותווך الآخر
שהוא רוח הטומאה מן העולם, ועל דא לא תכבה וכן
צרכים להזהר שלא תכבה האש של המזבח.

וכחנא יסדר עליה אשא בפרק בפרק והכהן יסדר
עליו אש בפרק בפרק, בזמנא דשלטא סטרא
דיליה ואתעדר בעלה מא בזמן שלשול ומתעורר בעולם
צד החסד שהוא חלקו, בגין לבסמא עלה מא כדי לבוש
ולהмотיק את כל הדינים שבעולם על ידי אש החסד של

דַּעֲבִיד עֲבִירָה דְּמִכְבָּה מֵצֶה דָּאִיהִי גָּר דִּילְיָה, דָּאָתָּמָר בָּה (מִשְׁלִי כ כ) גָּר יְהוּיָה נְשָׂמַת אָדָם, מְגֻפִּיה, וְהַאי הוּא כְּבוֹי, דָּאַשְׁתָּאָר גּוֹפָא בְּחַשּׁוֹכָא.

וְהַכִּי מֵאָן דְּסָלִיק שְׁכִינַתָּא מְאַתְּרָהָא, גָּרִים כְּבוֹי (לְכָל הָעוֹלָם) וְחַשּׁוֹכָא לְהַהְוָא אָתָּר, וְחַשּׁוֹכָא אֲיהִי עֲבִירָה, (שם ל כט) וְשִׁפְחָה כִּי תִּרְשְׁׁשׁ גְּבִירָה.

וְסַלְיקָו דְּמֵצֶה מְפִטרָה דְּעַמִּי הָאָרֶץ, לְהַזְּנוּ מִכְבָּה מֵצֶה, לְקַיִם בְּהַזְּנוּ (ש"א ב ט) וּרְשָׁעִים בְּחַשְׁךְ יְדָמוֹ, אָבָל לְגַבִּי מְאַרְיִי תֹּרָה, לִית לֵיהּ כְּבִיָּה עוֹלָמִית בְּהַזְּנוּ, בְּגַין דְּנַהֲרִין לָהּ בְּכָמָה רְזִין דְּאָוְרִיתָא, דָּאָוָר רְזִין אַתְּקָרִי.

וּמְצֹות דְּאָוְרִיתָא דְּמַקְיִימִין לָהּ רְבָּנוֹן, תֹּרָה אֲיהִי לְגַבִּיָּה, לִילָּה וַיּוֹמָם לֹא תִּכְבָּה עַלְיָהוּ, בְּגַין דְּמַקְיִימִין בָּה (יחושע א ח) וְהַגִּית בּוּ יַוְמָם וַיּוֹלִילָה.

וְעַשֵּׂן דְּסָלִיק מְפֻומִּיָּהוּ בְּמַלִּי דְּאָוְרִיתָא, אֲיהִי עַשֵּׂן הַמְּעֶרֶבֶת.

מתוק מדבש

אָבָל לְגַבִּי מְאַרְיִי תֹּרָה לִית לֵיהּ כְּבִיָּה עוֹלָמִית בְּהַזְּנוּ אָבָל אֶצְלַ בָּעֵל הַתּוֹרָה שִׁישׁ לְהַמִּזְוֹהָר, לְעוֹלָם אֵין לְמֵצֶה שְׁלָהָם כְּבִיה, דְּהַיְנוּ גַם כְּשִׁיעָשׂוּ אִיזוּ עֲבִירָה שִׁישׁ בְּכָחָה לְכָבּוֹת אִיזוּ מֵצֶה שָׁעַשׂ מְלָהָאֵיר עַל גּוֹפָם, אָבָל אַיִּנה כְּבִיה עוֹלָמִית, כִּי סְופָה לְחַזּוֹר לְהַאֲיר לְהָם, בְּגַין דְּנַהֲרִין לָהּ בְּכָמָה רְזִין דְּאָוְרִיתָא לְפִי שְׁהָם מְאַרְיִים אֶל הַשְּׁכִינָה הַנְּקָרָאת מֵצֶה בְּכָמָה סְדוּתָה הַתּוֹרָה, דָּאָוָר רְזִין אַתְּקָרִי כִּי אָוְרָ נְקָרָא רְזִין, כִּי שְׁנֵיהם מְסֻפְּרָם שָׁוֹה, וּרְוּמוֹ שָׁאוֹר רְזִין הַתּוֹרָה מְאַרְיִ אֶל הַשְּׁכִינָה, וְהַמִּכְוֹנוֹת הַמְּכוֹנוֹת בַּעֲשִׂיתָה, וְכֹל זֶה הוּא אוֹר שְׁאַיָּה נְכָבָה, וְסְופָה לְחַזּוֹר וְלְהַאֲיר לְהָם.

וְכֹל זֶה בְּסִתְמַת תַּלְמִיד חָכָם, אָבָל אַוְתָּם הַחֲכָמִים שְׁתוֹרָתָם אָוְנָתָם, שְׁמַלְמָדִים תּוֹרָה לְאֶחָדִים, הֵם אַיִּם חַיְבִים בְּכָל הַמְּצֹות רַק מֵצֶה פְּרַטְיוֹת, וּמְצֹות דְּאָוְרִיתָא דְּמַקְיִימִין לָהּ רְבָּנוֹן, תֹּרָה אֲיהִי לְגַבִּיָּה וּקוּיּוֹם מֵצֶה הַתּוֹרָה שְׁמַקְיִימִים תַּלְמִידִי הַחֲכָמִים הָאַלְוָן נְחַשֵּׁב אֶצְלָם כְּמוֹ לִימּוֹד הַתּוֹרָה, כַּיּוֹן שְׁאַיָּן לְהָם אָוְנוֹתָה אֶלְאָ תּוֹרָה, לִילָּה וַיּוֹמָם לֹא תִּכְבָּה עַלְיָהוּ לְכָן לִילָּה וַיּוֹמָם לֹא תִּכְבָּה אָוֹר הַתּוֹרָה מְעַלְיָהָם, בְּגַין דְּמַקְיִימִין בָּה לְפִי שְׁמַקְיִימִים בָּה וְהַגִּית בּוּ יַוְמָם וַיּוֹלִילָה שְׁעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה תְּמִיד, לְכָן אֵין זֶם וּמְקוּם לְהַסְּטָרָא אֶחָרָא לְשָׁלוֹט עַלְיָהָם, וּלְעַלְיָהָם נְאָמֵר אֲשֶׁר תְּמִיד תּוֹקֵד עַל הַמּוֹזֵבָח לֹא תִּכְבָּה, שְׁנָאָמֵר עַל הַתּוֹרָה.

וְעַשֵּׂן דְּסָלִיק מְפֻומִּיָּהוּ בְּמַלִּי דְּאָוְרִיתָא וּעַשֵּׂן דְּהַיְנוּ הַכְּבָל הַיּוֹצָא מִפִּי תַּלְמִידִי הַחֲכָמִים בְּלִמְדָם בְּדָבְרִי תּוֹרָה, אֲיהִי עַשֵּׂן הַמְּעֶרֶבֶת הָוּא עַולָּה וּבּוֹקָע רִקְיעִים, וְעַולָּה בְּיוֹשֵׁר כְּעַמְדוֹד עַשֵּׂן הַמְּעֶרֶבֶת שֶׁלֹּא נְצַחּוּ הַרוֹת.

(דף כח ע"ב ברע"מ, ובכיאורינו ברוך י עמי שםא - שםן)

הַנְּקָרָאת נָר, כִּמְשׁ כִּי נָר מֵצֶה, כִּי לֹא כָל עֲבִירָה מִכְבָּה מֵצֶה, אָבָל מִי שְׁעוֹשָׁה עֲבִירָה שְׁקָוֹלָה כְּנֶגֶד המֵצֶה, אָז הִיא מִכְבָּה אַוְתָּה, הַכִּי מִכְבָּה גָּר דִּילְיָה כֵּךְ הוּא מִכְבָּה אַתְּ אָוָר נְשָׂמָתוֹ הַנְּקָרָאת נָר, דָּאָתָּמָר בָּה שְׁנָאָמֵר בָּה גָּר יְהוּיָה נְשָׂמַת אָדָם, וְהַיְנוּ מְגֻפִּיה שְׁתַּכְבָּה וְהַסְּתַּלְקָה הַנְּשָׁמָה מְגֻפָּו, וְיִגְּרוּם מִתְחַת גּוֹפָו וְלֹא כָּרִיתָה נְפָשָׁו חִיוּ, וְהַאי הוּא כְּבוֹי וְהַזָּנָה נְקָרָא כְּבוֹי, דָּאַשְׁתָּאָר גּוֹפָא בְּחַשּׁוֹכָא שְׁנָשָׂאָר הַגּוֹף בְּחַשְׁךְ, עַל יְדֵי שְׁנָשָׂמָתוֹ מְסַתְּלָקָת מִמְנוֹ.

וְהַכִּי מֵאָן דְּסָלִיק שְׁכִינַתָּא מְאַתְּרָהָא וְכֵן מִשְׁגָּוָרָם בְּחַטָּאוֹרָה לְסַלְקָק אֶת הַשְּׁכִינָה מִמְּקוֹמָה דְּהַיְנוּ מִמְּכָסָא שְׁלָה, גָּרִים כְּבוֹי וְחַשּׁוֹכָא לְהַהְוָא אַתְּ אָוָר הָוּא גּוֹרָם כְּבוֹי וְחַשְׁךְ לְמִקּוֹם הַהְוָא, כִּי אֵין הַחַשְׁךְ הַסְּתַּלְקָות הַאֲוֹר בְּלִבְדֵּי, אֶלָּא הַחַשְׁךְ יִשְׁבַּוּ מִמְשָׁ שְׁבָא וּשְׁוֹכוֹן בְּמִקּוֹם שְׁהִיָּה בּוּ הַאֲוֹר, וְחַשּׁוֹכָא אֲיהִי עֲבִירָה וְהַחַשְׁךְ הִיא הַעֲבִירָה בְּעַצְמָה, דְּהַיְנוּ הַסְּטָרָא אֶחָרָא, שָׁבָא לְשָׁכּוֹן בְּמִקּוֹם שְׁהִיָּה בּוּ הַשְּׁרָאָת הַשְּׁכִינָה, וְעַל זֶה נְאָמֵר וְשִׁפְחָה כִּי תִּרְשְׁׁשׁ גְּבִירָה הַשְּׁפָחָה הִיא הַקְּלִיפָּה אֲשֶׁר תִּרְשְׁׁשׁ מִקּוֹם גִּבְרִתָּה שְׁהִיא הַשְּׁכִינָה.

וְאָמֵר כִּי יִשְׁכַּלְקָה בֵּין הַמְּצֹות הַנְּגָשָׁוֹת עַל יְדֵי עַם הָרָץ, וּבֵין הַמְּצֹות הַנְּגָשָׁוֹת עַל יְדֵי תַּלְמִיד חָכָם הַלּוֹמְדָ תּוֹרָה, וְהַיְנוּ וְסַלְיקָו דְּמֵצֶה מְפִטרָה דְּעַמִּי הָאָרֶץ, שְׁלָה, וְהַיְנוּ הַשְּׁכִינָה הַנְּקָרָאת מֵצֶה, הָוּא רַק מִצְדָּא עַמִּי הָרָץ שְׁאַיָּן, לְהַזְּנוּ מִכְבָּה מֵצֶה לְהַזְּנוּ, כִּי הַמֵּצֶה כָּלּוּמָר בְּמִקּוֹם אֲחִיזָת נְשָׂמָתוֹ הַסְּטָרָא אֶחָרָא, מִתְחַלֵּת הַעֲבִירָה מֵצֶה, מִתְחַלֵּת הַשְּׁכִינָה הַנְּקָרָאת מֵצֶה, הָוּא רַק מִצְדָּא עַמִּי הָרָץ, כִּי הַמֵּצֶה כָּלּוּמָר בְּמִקּוֹם אֲחִיזָת נְשָׂמָתוֹ הַסְּטָרָא אֶחָרָא, מִתְחַלֵּת הַעֲבִירָה מֵצֶה, מִתְחַלֵּת הַשְּׁכִינָה הַנְּקָרָאת מֵצֶה, הָוּא רַק מִצְדָּא עַמִּי הָרָץ, כִּי הַמֵּצֶה כָּלּוּמָר בְּמִקּוֹם אֲחִיזָת נְשָׂמָתוֹ הַסְּטָרָא אֶחָרָא, מִתְחַלֵּת הַעֲבִירָה מֵצֶה, מִתְחַלֵּת הַשְּׁכִינָה הַנְּקָרָאת מֵצֶה, הָוּא רַק מִצְדָּא עַמִּי הָרָץ, כִּי הַמֵּצֶה כָּלּוּמָר בְּמִקּוֹם אֲחִיזָת נְשָׂמָתוֹ הַסְּטָרָא אֶחָרָא יְדָמוֹ, בְּחַשְׁךְ יְדָמוֹ בְּחַשְׁךְ הַסְּתַּלְקָה הַשְּׁפָחָה שְׁהָם עַמִּי הָרָץ, בְּחַשְׁךְ יְדָמוֹ בְּחַשְׁךְ הַסְּטָרָא אֶחָרָא יְדָמוֹ,

המצות שהם תכליות הרפיה פועלות לתקן השכינה

תנאים ואמוראים, כל אלה תמידין אינון מדות דקדשא בריך הוא, הצריכי למחייו לון נייחא, ואף על גב דכל ספרין כלחו חד, מפל מקום כל ספרה וספרה ממנא על שבתות זומנין ויוםין טבין. ויהיא מדה דשלטנותא דההוא זמנא, כל ספרין אתכלילו בה [וכו].

מן דלא אתחסב באורייתא ובפקודין, אית ליה עול מלכות הרשותה, ומאן דאתחשב באורייתא ובפקודין, אית לון עול מלכות שמים, דאייה ה' בתרא, מלכות שמים אתקראית, עול מצות איה ודי, בגין דבאה אתקראי כל בריין דשמייא וארעא, הדא הוא דכתיב (כרישת ב') אלא תורה תולדות השמים והארץ בהבראם, בה' בראם.

מתוק מדבר

ואמר כי ויהיא מדה דשלטנותא דההוא זמנא אותה המדה והספרה השולחת בזמן ההוא, כגון בפסח שלטת החסד הכללי של כל השנה, כל ספרין אתכלילו בה כל הספרות נכללו בזה החסד [וכו].

מן דלא אתחסב באורייתא ובפקודין מי שאינו עוסק בתורה ומצוות, אית ליה עול מלכות הרשותה יש עליו עול מלכות הרשותה ביוםות החול, ומאן דאתחשב באורייתא ובפקודיןומי שעוסק בתורה ומצוות, אית לין עול מלכות שמים יש עליהם עול מלכות שמים ביוםות החול, דאייה ה' בתרא שהמלכות היא סוד ה' האחרונה רשם הויה, מלכות שמים אתקראית היא נקראת מלות של התפארת [הינו שכינטא דקוב"ה] הנקרא שם, עול מצות איה ודי עול המצאות הם בה ודי, כי בה פועלות המצאות שם תכליות הרפיה, בגין דבאה אתקראי כל בריין דשמייא וארעא לפי שבנה נבראו כל הכריות והותלות של שמים וארץ הדא הוא דכתיב זהו שכותוב אלה תולדות השמים והארץ בהבראם כלומר בה', בראם שהיא המלכות, כי כל ג' עולמות בריאה יצירה עשו נבראו על ידי המלכות אצילות, ולכן בה פועלות המצאות למען קיום העולם. (דף כת ע"א, ובכיאורינו ברך י עט' שם - שמה)

המצות שהם תכליות הרפיה

פועלות לתקן השכינה

תנאים ואמוראים, כל אלה תמידין אינון מדות דקדשא בריך הוא כל אלו התמידים הם נגד המדות והספרות של הקב"ה, כי תמיד של שחר מקרים בAKER בעת שליטת החסד, ומתמיד של בין הערבים מקרים כ诋atching הימים להעריב בעת שליטת הגבורה, ושניהם ביום הראשון הם בחסיד של אותו השבוע, ובימים ב' הם בגבורה וכיוצא, הצריכי למחייו לון נייחא שERICIM שיהיה להם מנוחה, כי על ידי הקראת התמידים מבורים את הניצוץ קדישין השיכים לאותו המדה השולחת בעת ההיא ובימים ההוא, ועל ידי זה הם נתנים וזהו מנוחתם, ואך על גב דכל ספרין כלחו חד ואך על פי שכל הספרות כולם הם בחינה אחת, ומיחוד הנעשה בקרבן אחד, מפל מקום ונתקרים ומתייחדים כל העשר ספרות יחד, מפל מקום יש הבדל אם יתקשרו כולם מפה בחינה פלונית שבספרה פלונית, או זולתה, וכן כל ספרה וספרה בפני עצמה, ממנא על שבתות זומנין ויוםין טבין היא ממונה על השבתות והזמנים וימים טובים, כי בכל שבת ובכל יום טוב שלטת ספרה אחרת, וכן יש הפרש גדול בין יום טוב לחברו (כמכל זאקמא).

שבח דא שידרא

ובפרט בעסקו במתיקות לשון הוודר ובאור של סודות התורה, מתוקים מדבר" מותיק הדינים, וממש יתרהך ברגע לאיש אחר בלב רחਬ ושמחה, ובזה מותיק הדינים וכורת ומשבבית הקליפות, וזה הנקרא מהצד החקלא. (נתיב מצוותיך, שביל התורה, א' אות י')

שרות צוותש

לקבלת חלון מיידי שבוע יש לשולח אימ"ל בכתובת: 30222233@gmail.com

ד

הזהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבר"

פורמט כיס
"ובלכתר בדרכ"
מהדורות ר' יוסף
אברגנאל
[cm 16.5/11.5]

פורמט רגיל [cm 24/17]

פורמט ביזני - מהדורות ר' העדרש וונבען
[cm 17/12]

